Сельський
Володимир Олександрович

13.X.1883 – 18.II.1951

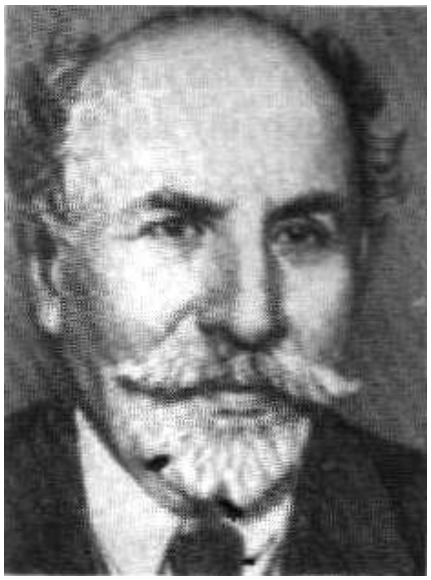

Видатний український учений – основоположник української геофізики, доктор геолого-мінералогічних наук (1937), професор (1937), академік АН УРСР (1939), Організатор (1922) і перший директор (1922-1928) Нафтового інституту у м. Грозному, начальник "Грознафтогазрозвідки" (1928-1930), головний геолог Головного управління паливної промисловості Всесоюзної ради народного господарства СРСР, головний консультант із питань геофізичної розвідки Державного геофізичного тресту СРСР. Засновник кафедр геофізики у Львівському державному університеті і Львівському політехнічному інституті, а також відділу геофізики Львівської філії АН УРСР і Сектора сейсмології АН УРСР (1945).

Володимир Олександрович Сельський народився 13 жовтня 1883р. у с.Вихилівці колишньої Подільської губернії (нині Хмельницька область) у сім'ї священика. Вищу освіту здобув, закінчивши фізико-математичний факультет Київського державного університету (1904-1909). Залишившись після закінчення при університеті для підготовки до наукової та педагогічної діяльності у 1910-1911 написав монографію з петрографії Гливанського району Українського щита, за яку був нагороджений золотою медаллю Міністерства освіти.

У 1912-1914 рр. Володимир Олександрович працював асистентом у Варшавському університеті і викладав математику на Вищих жіночих курсах. У 1914-1921рр. працював директором гімназії у Кисловодську. З 1921р. В.О.Сельський працював переважно у галузі геології й геофізики нафтових родовищ Північного Кавказу. У 1922р. він організовує і, впродовж шести років, очолює Нафтовий інститут у Грозному. У 1928-1930рр. працює начальником "Грознафторозвідки". У 1931-1935рр. – старший геолог "Союзнафти". З 1935р. він головний консультант Державного геофізичного тресту СРСР.

У 1939р. В.О.Сельський переходить на роботу до АН УРСР. В Інституті геологічних наук він створює відділ геофізики, який під його керівництвом працює над розв'язанням важливих питань геофізичних досліджень Дніпровсько-Донецької западини. Завдячуючи фундаментальній фізико-математичній підготовці, він оцінив пріоритетну роль геофізичних методів розвідки при розв'язанні питань структурної геології. У 1938р. він опублікував перший підручник "Краткий курс прикладной геофизики". У 1940р. побачила світ його монографія "Изучение строения земной коры на основании данных геофизики", в якій систематизовано світовий досвід застосування геофізичних методів для вивчення будови земної кори.

Під час німецької окупації території України вчений працював на нафтогазових родовищах у Татарській АРСР, куди був евакуйований основний науковий потенціал ІГН АН УРСР. У 1945р. В.О.Сельський повернувся на

Україну і створив відділ геофізики у Львівській філії АН УРСР, кафедру геофізики у Львівському університеті та політехнічному інституті, Сектор сейсмології АН УРСР. Одночасно він був консультантом участь у плануванні розвідувальних робіт на нафту і газ в Україні.

Володимир Олександрович належить до вчених-новаторів і талановитих педагогів, які сміливо і наполегливо пропагували і впроваджували новітні методики геологічних досліджень, чи сприяли вивченню глибинної будови земних надр, прискорювали науку й розвідку корисних копалин. Перші лабораторні експерименти з геології нафти вчений провів ще у 20-ті роки. Йому належить розробка оригінальних геофізичних методів розвідки нафти, які він пізніше широко впровадив при вивченні нафтогазоносності і Грозненського, Волго-Уральського, Карпатського і Дніпровсько-Донецького регіонів.

Хоча нафтогазова тематика превалювала у працях В.О.Сельського, він належав до вчених з широким діапазоном геологічних розробок із петрографії, кристалографії, дослідження марганцевих і залізорудних родовищ. Крім цього слід згадати такі його праці як "Міграція і походження нафти" (1935), "Мінеральні багатства західних областей України" (1940), "Перспективи розвитку нафтової промисловості в Україні" (1949), "Вивчення земної кори на основі даних геофізики" (1945). А всього в доробку вченого 70 опублікованих монографій і статей.

Незважаючи на те, що В.О.Сельський усе життя страждав на сухоти, він відзначався великим оптимізмом і кипучою енергією. До останніх днів життя він брав активну участь у наукових конференціях, нарадах, постійно піклувався по виховання молодих кадрів геофізиків для виробничих і наукових організацій.

Талановитий учений, корифей геофізичної науки в Україні пішов у вічність 18 лютого 1951р. у м. Києві.